

MESÉK A NÁDTENGERBŐL

Messze-messze, a Sustorgó-erdő mélyén, a Locsogó-tó partján hullámszik a végtelen Nádtenger. Tavasszal olyan vidám zöld leveleket növeszt, hogy akár rétnak is beillene. Nyáron a nádszálak tetején barna hajkorona nő, távolról nézve úgy barnállik a sok buga, mint a frissen szántott föld. Ősre a nádas megsárgul. Télen, mikor a tó befagy, a nádvágók levágják az elszáradt szálakat, és a nádtengerből hírmondó sem marad. De tavasszal a Locsogó-tó partján újra megjelennek a vidám zöld hajtások, és a Nádtenger új életre kel.

A Nádtenger hullámai között minden tavasszal megkezdődik a munka. A vízmadarak a sűrű nád tövében építik otthonukat, ahol kikölthetik a fiókákat, a nádirigók a karcsú nádszálak derekára fonják fészkeiket. Téli álmuk végeztével a békák is előbújnak az iszaphól, és hangos kuruttyolással köszöntik a jó időt. Vízisiklók, góték siklanak a nádtövek között a vízben, rovarok ezrei próbálgatják friss szárnyaikat. De a legvidámabbak mégis a Nádtenger őrei, a lengék.

Hogy róluk eddig még nem hallottál? Az bizony nem csoda. A nádas összes többi lakójáról készült már festmény, fénykép, tudományos leírás, mindannyian megtalálhatók a lexikonokban és múzeumokban, utánuk nézhetsz könyvtárakban vagy az interneten, a lengéket azonban nem látta még soha senki. Egyedül a Nádtenger lakói tudják, hogy a lengék a nádas nyugalmanak őrzői, az itt élő állatok védelmezői. A tudósok és kíváncsi megfigyelők elől azonban gondosan elrejtőznek. Nem is kell bujkálniuk, elég mozdulatlanul ücsörögniük egy nádszálon, hogy észrevétlenül maradjanak. A lengék teste alig nagyobb, mint a pitypang bóbítája, a bőrük éppen olyan zöld, mint a nádas, a hajuk pedig kócos barnán lobog a szélben. Vagyis csak a felnőttek haja barna. A csemeték fején vidám zöld hajtások ágaskodnak.

A lengegyerekeket éppen ezért senki sem nevezi zöldfülűnek, hiszen minden lengének zöld a füle. Zöld hajúnak szokták hívni őket legfeljebb, amikor éppen arról esik szó, mit nem szabad csinálniuk. Mert a lengék sok mindentől óvják az ifjoncokat. Egyedül nem evezhetnek, nem ülhetnek békahátra, nem kaphatnak fégyvert, és ami a legrosszabb, nem repkedhetnek a nádirigók hátán. Nem csoda, hogy minden lengegyerek szívrepesve várja a napot, mikor zöld haja végre barnulni kezd.

– Jobban tennéd, ha te is elrejtőznél. Ítéletidő készül! – figyelmeztette Geri.

– Azt már nem! – csattant fel Vilkó. – Felszállok!

– Csak nehogy elszállj! – aggódott Miki. – Hamarosan bebarnul a hajunk, és a Buzogányünnepen őrzővé avatnak minket. Onnantól kezdve akármennyit repülhetünk. Addig már igazán kibírhatnád!

– Nem bírom ki! – dobbantott Vilkó. – Különben is, honnan tudjam, hogy bebarnul addig a hajam? Pont olyan zöld, mint tavaly ilyenkor.

Miki és Geri összenézett. Mindketten tudták, Vilkóval nem érdemes vitatkozni. Régi hagyomány a lengéknél, hogy a Buzogányünnepen őrzővé avatják a barna hajú ifjuncokat, akik nemcsak buzogányt, de saját nádírigót is kapnak, hogy aztán madárszárnyon járassák a Nádtenger környékét. A zöld hajúaknak azonban tilos a repülés, a kicsik csak saját lábukon közlekedhetnek. Ők viszik a híreket a Nádtengeren, nádlevélről nádlevélre szökkenve száguldoznak a nádasban.

Vilkó olyan régóta vágyott már a repülésre, hogy eltöklelt, nem várja meg, amíg bebarnul a haja. Nála ötletesebb lengéfiú nem élt a Nádtengerben. Hetekig gondolkozott, tervezgetett, majd madártollakból, levelekből, sásból és bambuszból elkészítette a vihar-sárkányt. Dióhéjból bukósisakot is csinált magának, és már csak a vihart várta, amikor a lengeőrök elrejtőznek, és ő végre kedvére repkedhet.

– És ha beléd csap a villám? – kérdezte Geri.

– Tavasszal nem szokott villámlani – legyintett fölényesen Vilkó.

– De ha mégis, akkor leszállok. Villámhárítóm tényleg nincs.

2. FELDERÍTÉS

A lengeőrök legfőbb feladata időben észrevenni és elhárítani a Nádtengert fenyegető veszedelmet. Füttyös Vilkónak régi álma volt, hogy gyalogos hírvivőből végre őrzővé váljon, és fegyveresen, rigóháton teljesítsen őrszolgálatot. A lengegyerekék picí koruktól kezdve az örök buzogányát és iját irigyelték, de Vilkót sokkal jobban izgatta a nádirigóháton repkedés és az állandó készenléti állapot. Az örök képesek voltak észrevétlenül mozogni levegőben és vízben, éberségük sohasem csökkent, hiszen hol az időjárás, hol a váratlanul érkező ragadozók vagy a véletlenül arra tévedt emberek ellen kellett megvédeni a Nádtengert. A legnagyobb gondot azonban a tó túlsópartján élő harácsok okozták.

A harácsok méretre nem sokban különböztek a lengéktől, de ez volt a két nép között az egyedüli hasonlóság. A lengék derűs tekintettel szemléltek a világot, nesztelenül, fürgén mozogtak, és szinte teljesen beleolvadtak a Nádtenger zöldjébe. A harácsok szuszogva, fújtatva csörtettek, nagy hangon ordibáltak, és arcukat gyakran barázdálták haragos ráncok. Ha csónakba ültek Harácsstanya kikötőjében, pont úgy festettek, mintha egy láda nagy szemű eper himbálózna a vízben.

A karcsú termetű, zöld bőrű lengék és a vörös képű, testes harácsok ősidők óta ellenségek voltak. A harácsok tóparti városkája egyre terjeszkedett, az építéshez pedig építőanyagra, munkaeszközökre és legfőképp új területekre volt szükség. A harácsok úgy

vélték, hogy a Locsogó-tó és környéke mind az ő birodalmuk, a Nádtenger és lakói csupán betolakodók. Ezért aztán gyakran kiruccantak a nádasba, hogy kifosszák a vízimadarak fészket, nádat vágjanak az építkezésekhez, vagy éppen megrongálják Lengevár sásból szőtt falait.

Persze a lengéket sem kellett félteni. Nádirigóháton cirkáltak a Nádtenger felett, időről időre végigsuhantak a tó partján, hogy fönről ellenőrizték Harácsstanya építését. A vörös harácsok képe ilyenkor még jobban kivörösödött, öklüket rázták a betolakodók felé, és kavicsvető harci gépeikkel sortüzet zúdítottak a levegőbe. A lengék megsarkantyúzták rigóikat, és kacagva szálltak vissza a Nádtengerbe.

